

Longital: *Výprava/Voyage*

Slnko Records, 2006, celkový čas 42:25.

"*Longital sú/Longital are: Salontay, Shina Lo & Xi-di-nim*" stojí na zadní straně nejnovějšího CD bratislavské kapely, která se ještě nepříliš dávno jmenovala Dlhé diely. Novým jménem a důslednou dvojjazyčností v bookletu nám dává sympaticky najevo,

že by si nerada zužovala obzory a že ze světa neustále vlivy pro svou tvorbu čerpá a do světa by ráda směřovala své výsledky. Naproti tomu nováčkům mezi posluchači svým prohlášením asi příliš neobjasnila, kdo jsou Longital. Tak tedy: Salontay, mimo toto CD zpravidla Daniel Salontay, hraje na všemožné kytary - počínaje naboostřenou elektrickou, přes časté hraní na kytaru smyčcem, až po sliding kytaru a kytaru rezofonickou - a skládá hudbu. Shina Lo, mimo toto CD zpravidla Šina, je výhradní zpěvačkou a textařkou Longitalu, podílela se spolu se Salontayem na veškeré muzice a hraje na baskytaru. Tím je výčet živých muzikantů vyčerpán: Xi-di-nim je pro Longital typická elektronika, zkuste si to říct pozpátku (pravda, původní minidisk byl již vystřídán MacIntoshem). Na albu má v popisu práce hlavně nehudební ruchy ("u moře", "na ulici", "mniši z Bali"), zatímco všelijaké perkusní zvuky - hlavní dílo "Xi-di-nima" na živých vystoupeních - jsou zde připsány programujícímu Salontayovi jako "drums-loops-samples".

Nedávno jsem četl názor publicisty, jehož jméno jsem bohužel neudržel (ale nebyl to nikdo z folkového ranku), že Longitalu při jejich progresivitě a nevšednosti uniká, že nejdůležitější pořád ještě je, aby písnička měla hudební a textový nápad. Souhlasím tak maximálně z jedné třetiny: skutečně by někdy Longital uprostřed veledíla a zaumností mohl přicházet o sdílnost a tah na bránu. Z jedné třetiny nesouhlasím: hudbu si umím představit i výraznější, ale celkovému záměru slouží dobře, texty jsou velmi úsporné, ale vůbec ne hloupé nebo zbytečné. A z jedné třetiny jde prostě výtka mimo: skladby Salontaye a Šiny nejsou sice pouhé hudební plochy, ale taky to nejsou jen čisté písničky, proto k nim nepřikládáme (jen) měřítko pro písničky. Je to "něco mezi": spousta hudebních vrstev poskládaná z výše popsaných prostředků (rozhodně si za nimi nepředstavíte dvojici, ale spíš pěkně početnou kapelu), korunovaná tmavým altem Šiny. Spousta motivů a dokola se točících pasáží instrumentálních, vokálních (myslím vokály na všelijaké áá-áá) a zpívaného textu, zvolna spějících k cíli (na desce je jen 7 skladeb, nejdelší závěrečná *Na mori* má zato délku 11:09). Pokud vám nevadí, že víc než syrová radost z muzicírování je z toho slyšet poctivé hledačství a pilná studiová práce, vřele doporučuji. Všichni opravdu nemohou hrát pořád totéž.